

DROGTESTVÉREK

ÍRTA: KOVÁCS GYULA

Amit Szabolcs a dohányfüst ködén keresztül maga körül látott, az maga volt a rémálom. Egy belkerületi, lepukkant, késdobáló kocsmába lépett be, ami tele volt emberi roncsokkal. Ahogy jobban körbenézett, észrevette két részeg haverját az egyik asztalnál. Ki tudja már, hogy mennyit ittak és éppen kitűnő hangulatban voltak. Szabolcs határozott léptekkel indult el feléjük, majd megállt az asztaluk mellett.

Széparcú Johnie és Cérna Öcsi kábán nézett fel a fiúra, aki közel két méteres magasságával az asztal fölé magasodott. Szabolcs barna hajú, izmos fiú volt, fiatal arcán önbizalom sugárzott, bár akkori helyzetében egyáltalán nem volt mire büszkének lennie. A ruházata is olyan volt, mintha szemetesből guberálta volna.

Szabolcsot sem nyugőzte régen látott haverjai látványa: Széparcú Johnny sokkal rosszabbul nézett ki, mint amire emlékezett: egykor jóvágású, harmincas, szinte lányos arcát egy óriási forradás csúfította el. Ordított róla, hogy számára már évekkkel ezelőtt elműlt az aranykor. Cérna Öcsi pedig ha lehet, még inkább undorító volt: csonttá soványodva, lerongyolódva, vörös szemekkel gubbasztott. Nem sokkal volt öregebb Szabolcsnál, de lényegesen öregebbnek látszott.

Szabolcs haverjait méregetve huppant le közéjük, és némi undorral nézett szét a füstös, koszos, szinte már alvilági helyen.

– Ennél jobb helyet nem találtatok? – kérdezte.

– Szarnak éppen szar, de legalább olcsó – felelte Széparcú Johnny.

–Épp neked való, Szabi! – nyerített fel Cérna Öcsi, miközben asztmás erőlködéssel kapkodta a levegőt.

Öcsi érdeklődve nézett szét, hogy milyen hatást vált ki a beköpeése, Johnny arcán teljes közönyt, a Szabolcsén pedig némi dühöt látott. Néhány pillanatig állt közöttük a levegő.

–Igyunk a szabadulásodra, Szabi! – kiáltott fel Széparcú Johnny.

Mindhárman

bedobtak egy felest, majd utána a söröskorsókat is jól meghúzták. Szabolcs nem tökölt, egy húzásra itta meg a korsó sört. A sör végigcsorgott az arcán és a nyakán. Miután végzett, óriási erővel, dühösen csapta a korsót az asztalra.

Széparcú Johnny újabb körért indult, amivel hamarosan vissza is érkezett az asztalhoz. Johnie cseppet sem finoman vágta az asztalra a korsókat.

– Na, akkor igyunk megint a szabadulásodra!

– Kitalálhatnál valami újat, mert erre már ittunk! – kiáltott fel Szabolcs.

– Mondjunk igyunk a sitt utáni első numerádra! – vágta rá Öcsi.

– Már alig várom! – vigyorodott el Szabolcs.

Szabolcs meghúzta a söröskorsót. A sör megint a nyakára csorgott.

– Johnny, mi a helyzet veled? – kérdezte Szabolcs.

Johnie elfintorodott.

–Éppen szökésben vagyok. Nem vonultam be...Kerülöm is a zsarukat rendesen...Szerencsére ők is kerülnek...- kacagott fel a forradásos srác, aki a többiekhez hasonlóan már jócskán felöntött a garatra.

Ezen mind a hárman jól szórakoztak. Cérna Öcsi valósággal fuldoklott a röhögéstől, közben Szabolcs csak mereven figyelte. Erősen csodálkozott rajta, hogy másfél év alatt hogy tud valaki ennyire leromlani.

– És te, Öcsi? Hogy van az étvágyad? – kérdezte.

– Szarul és egyre csak romlik – felelte Öcsi elkomorulva.

– Miért nem nézeted meg egy dokival? – kérdezte Szabolcs.

Öcsi hallgatott, míg Johnny csak vigyorgott.

– Mert egy igénytelen gyökér, azért. Szabi, mit fogsz most csinálni?

Szabolcs teljes erőbedobással elgondolkodott, mivel az előbbi adagok már kezdtek rendesen a fejébe szállni.

–Holnap meg kell keresni a pártfogómat. Valami Dániel ....

–Csak nem Gali? – kérdezte Széparcú Johnny fanyar mosollyal.

Szabolcs csendesen bólintott.

–Ritka nagy állat. Szereti szívatni a feltételeseket...- eresztett el egy kaján mosolyt Johnny.

Szabolcs részeg arcán némi érdeklődés tükröződött.

– Honnan ismered? – kérdezte.

– Az egyik volt cellatársamnak, Bicskának is ő volt a pártfogója. Az meg egy másik nagy állat...– felelte Johnny kissé vontatottan.

– Az fasza... – nyögött fel Szabolcs.

A következő néhány pillanat csendben telt el. A kocsmában minden arc gondterheltnek tűnt, de aztán Szabolcs arca hirtelen felvidult.

– Fontos bejelentenivalóm van, fiúk! Többet nem szívok és nem szúrok! – kiáltott fel, miközben igyekezett az arcára széles mosolyt erőltetni.

– És mikor világosodtál meg? – kérdezte Cérna Öcsi rezignáltan.

– Másfél év elvonókúra éppen elég volt hozzá – felelte Szabolcs, miközben bosszús kifejezés villant át az arcán.

Cérna Öcsi csak cinikusan vigyorgott.

– Erre azért nem fogadnék ... - tette hozzá két asztmás köhögés között.

Szabolcs nem válaszolt semmit, inkább Széparcú Johnny felé fordult.

– Srácok! Van egy kis gondom! Nincs hol aludnom!

Széparcú Johnny szemmel láthatóan nem repesett az örömtől.

– Nálam maradhatsz pár éjszakát. De csak párat – felelte kómás unalommal.

Szabolcs kinyújtotta a lábait, hátradőlt, majd beleszívott a cigarettájába. Hosszan fújta ki a füstöt, miközben gyanakodva figyelte Johnie arcát.

2

Laci egy méreteres ébenfa íróasztala mellett állt és éppen telefonált. Amit maga körül látott, az számára maga volt a mennyország. Nagy területű irodája a legújabb formatervezés szerinti bútorokkal volt berendezve, a falak melletti polcokon jogi könyvek sorakoztak, csillogtatva azt a tudást, amit az elmúlt években talán magába szívott.

Magas, barna hajú és aránylag sovány srác volt, amolyan harminc körüli karrierista típus. Egész lényéből egy kissé erőltetett magabiztosság sugárzott. Méretre szabott öltönyt viselt, és olyan természetesen viselte, hogy nem lepődtünk volna meg, ha abban is alszik.

– Mekkora óvadékra gondolt? – kérdezte erőltetett könnyedséggel.

Az ügyfél vontatottan válaszolt.

– Kábé kétmillióra.

Laci fiatalos arca gúnyos fintorba rándult.

– Viccel? Nincs az a bíró, amelyik ennyiért szabadlábra helyezné! – mondta, miközben erősen koncentrált, hogy bele ne röhögjön a telefonba.

Miközben az ügyfél a problémáit nyöszörögte a telefonban, Violetta jött be az irodába és Laci füléhez hajolt. A hosszú, szőke hajú lány nagyjából húsz éves lehetett, emellett feltűnően csinos volt. Az a típus, aki mindenben szenvedélyes, kivéve az evést, mivel kínosan ügyelt az alakjára.

– Én is itt vagyok! – susogta, miközben a fiú felé közelített.

Laci vágyakozva nyúlt Violetta felé.

– Azonnal a tiéd vagyok! – próbált suttogni Laci.

– Tessék? – hördült fel hangosan az ügyfél.

– Nem magának mondtam. Akkor mekkora óvadékban maradjunk? – érdeklődött Laci, miközben leült és mindkét lábát felrakta az íróasztalra.

– Hát akkor legyen négymillió... - felelte ernyedten a másik férfi a vonal végén.

– Akkor ez oké. Hamarosan felhívom!

Laci laza mozdulattal kinyomta a mobilt. A következő mozdulattal ölébe rántotta Violetttát, majd hevesen szájon csókolta.

3

Laci társasházi lakása ajtaján matatott a kulccsal. Csendesen kinyitotta, majd fáradt léptekkel végigbaktatott az előszobán és benézett a nappali ajtaján. Felesége, a szép és csinos, fekete hajú és napbarnított, vele nagyjából egyidős Márta éppen egy vetélkedőt nézett nagy hangerővel.

– Hol jártál? – kérdezte tetetett közönnyel.

– Na vajon, hol? Az irodában! – morogta Laci.

Márta ingerülten nézett a férjére.

– Na, ne etess!

– Ne kezdjük el megint, jó? Főztél valamit?

Laci meg sem várta a választ, hanem csendben megindult a konyha felé.

– Ott van a hűtőben! Melegítsd meg! – kiáltott utána Márta.

Laci lassú mozdulattal kinyitotta a hűtő ajtaját és óvatosan bekukkantott. A napi munka és a Violetttával lezavart ágygimnasztika után már nagyon éhes volt, és az sem vette el a kedvét, hogy a fagyott zsír vastagon terült el a pörkölt tetején. Gyors mozdulattal kivette vacsoráját a hűtőből, majd berakta a mikrohullámúba.

Az ötvenes, szigorú arcú pártfogó tiszt, Gali Dániel apró, dohos irodájában terpeszkedett ócska foteljában egy rozoga asztal mellett. A salétromos falú, bűdös helyiség ocsmány Kádár – barokk bútorokkal volt telezsúfolva. Az idősebb férfi mellett az alacsony termetű, de jól felpumpált izmokkal büszkélkedő Bicska nyújtózott egy ócska széken. Szabolcs várakozó arckifejezéssel ült velük szemben, az asztal másik oldalán.

– Hány óra van? – kérdezte Gali Dániel kellemetlen, érdes hangon.

– Negyed kilenc – válaszolta Szabolcs erőltetett mosollyal.

– Azt én is tudom, hülyegyerek. Vajon miért kérdeztem? – Szabolcs arcáról még az erőltetett vidámság is eltűnt. Egyáltalán nem tetszett neki a fickó.

– Nyolcra kellett volna jönnöm – felelte Szabolcs komoran.

Gali Dániel közelebb hajolt Szabolcshoz.

– Igen, így van. Kedvelni fogjuk egymást?

Szabolcs megeresztett egy előbbihez hasonló mosolyt.

–Remélem, hogy igen.

–Azt én is erősen remélem. Csak te húzhatod a rövidebbet!

Gali Dániel átnyújtott Szabolcsnak egy papírlapot.

– Nesze, itt vannak a szabályok, melyekhez tartanod kell magad! Nincs kedvem felolvasni. Tanuld meg kívülről! – emelte fel a hangját Gali Dániel ugyanazzal a szigorú, de kissé bosszús arckifejezéssel.

Szabolcs olvasni kezdte a lapot, majd laza fejmozdulattal Bicska felé biccentett, akit egyelőre sehová nem tudott tenni.

– Hát ez meg kicsoda?

Ideges rángás futott végig Gali Dániel arcán.

– Bicska, az egyik sorstársad. Majd néha rád néz, ha szükséges.

Szabolcs döbbenten nézett ki a fejből.

– Egy másik börtöntöltelékkel akar figyeltetni? Ugyan miért?

A tiszt leplezetlen dühvel nézett végig rajta.

–A futárom leszel.

Szabolcsnak valósággal leesett az álla.

–Miféle futár?

Gali Dániel kezdett bevörösödni.

–Nem mindegy? Csomagokat hurcolsz nekem ide – oda! – kiáltott fel.

–És mi a szar van azokban a csomagokban? – kérdezte Szabolcs enyhe farkasvigyorral az arcán.

Most már nem tudta féken tartani a benne rejlő csibészséget.

A tiszt még feljebb emelte a hangját.

– Túl sokat kérdezel! Le lesznek zárva, maradjanak is úgy!

–Mert mi van, ha nem? – kérdezte Szabolcs még szélesebb mosollyal.

Gali Dániel most már ordított.

–Az van, hogy visszavágtalak a sittedre, fiú. Na, itt az első adag! – dobta Szabolcs elé a csomagot laza mozdulattal.

A pártfogó tiszt egy ideig szótlanul nézte Szabolcsot, aki még mindig nem tért magához, és gyanakodva nézett rá.

– Mit nézel? Egy hét múlva találkozunk! – mondta a tiszt jókedvre derülve.

5

Laci éppen a gépén pötyögött, amikor egy ősz hajú, gondterhelt arcú, hatvan év körüli ügyvéd, Fogarasi Béla lépett be az irodájába. Már nyitotta volna a száját, de a fiatal ügyvéd közbevágott.

–Mi a helyzet, Béla bá?

Az idősebb ügyvédnek szemmel láthatóan erőt kellett vennie magán.

–Az unokaöcsémről lenne szó ...

Laci arcán pedig látszott, hogy élvezte a helyzetet.

–Segítség kellene?

Az öregúr néhány pillanatig habozott.

–Ügyes fiú. Magadhoz tudnád venni jelöltnek ...

–Még meggondolom. Most pedig, ahogy Béla bá is láthatja, dolgom van.

Az idős ügyvéd lassan, óvatosan letett egy mappát Laci asztalára.

–Itt van az önéletrajza...

Laci hanyag mozdulattal elvette és az íróasztala szélére helyezte.

–Oké, rendben van.

Az öreg arca egy pillanatra felderült.

–Előre is köszönöm a segítségedet!

–Igazán nincs mit!

Laci újra a munkájába mélyedt, Fogarasi Béla pedig kiballagott az irodából. Laci olvasás nélkül tolt az önéletrajzot az iratmegsemmisítőbe.

6

Szabolcs és egy vedlett punk srác egy rozoga, foltos ronggyal leterített asztalnál ültek, amely egy belkerületi, levegőtlen, átázott falú szoba közepén álldogált.

A punk srác átvett Szabolcstól egy kisméretű csomagot.

– Na, figyeljünk meg, milyen anyagot szervált az öreg Gali! – kiáltott fel a srác vigyorogva.

Szabolcs erősen meglepődött.

–Anyagot?

A punk srác fürkészőn nézett Szabolcsra. Úgy látszott, hogy most viszont ő lepődött meg.

–Nem tudtad, hogy mit szállítasz? Azt hitted, bazd meg, hogy virágföldet?

–Sejtettem, hogy gázos a cucc, de megtiltotta Gali, hogy kibontsam – válaszolta idegesen Szabolcs.

A punk srác néhány gyors mozdulattal kibontotta a csomagot és megszagolta a fűvet. Széles mosollyal nézett Szabolcsra.

–Okés. Fincsi a szaga!

Kihúzott az asztalból egy még rozogább fiókot és kivett belőle egy kisebb köteg pénzt.

– Itt a pénzed! Máskor legyél okosabb!

Szabolcs megindult a kijárat felé, de a fejét vakarva megtorpant.

–Honnan van a cucc?

A punk srác csak rándított egyet a vállán.

–A faszom tudja. Galit kérdezd!

Szabolcs kisomfordált a lakásból. Régen érezte utoljára, hogy ennyire átverték.